

CHƯƠNG THỨ BỐN MƯƠI LĂM

MẾN TIẾC CHÂN TÀI

Nhất Điểm Hồng quả là tay kiếm phi phàm.

Y đã thấy Cơ Băng Nhận sử dụng chiêu Thập tự phong môn một lần rồi, nên y cố dụ hấn sử dụng chiêu đó một lần nữa. Và đúng như ý của y, Cơ Băng Nhận đã phát xuất chiêu đó ngay khi thấy y chong kiếm.

Tiểu Phi hết sức khẩn trương, song làm sao chàng can thiệp được? Bởi kiếm pháp của Nhất Điểm Hồng nhanh hơn gió, chàng dù có tài cao cũng không làm cách nào ngăn chặn kịp lúc.

Ngờ đâu, thay vì đâm thốc lên, Nhất Điểm Hồng đảo kiếm thành một vòng tròn quanh đôi bút. Rồi y đổi hướng đâm, thay vì đâm vào yết hầu thì y lại đâm vào cánh tay Cơ Băng Nhận. Mũi kiếm rạch một đường dài, chừng như chỉ phớt qua thôi. Rõ ràng là y đã hạ được Cơ Băng Nhận, song y lại biến chiêu.

Tại sao y buông tha Cơ băng Nhận?

Tiểu Phi thấy hết sức mừng. Mà rồi chàng cũng kinh hãi vô cùng.

Từ bao lâu rồi, Nhất Điểm Hồng không hề có thái độ nhân đạo như vậy. Sao bây giờ y lại đổi tính?

Chính Cơ Băng Nhận cũng biết là mình thất cơ, cảm chắc cái chết rồi. Hấn hết sức kỳ quái, chẳng biết tại sao đối phương bỏ cái cơ tất thắng để đánh lại bằng chiêu khác, mà cái chiêu sau này lại lộ sơ hở rất nhiều.

Song Cơ Băng Nhận có cần gì suy nghĩ lâu hơn, lập tức phân đôi phán quan bút rồi bất thành linh đâm tới.

Đôi phán quan bút chạm vào hai huyệt kiên linh trên vai Nhất Điểm Hồng, y ngã xuống, mặt ngẩng lên.

Ngã xuống rồi, Nhất Điểm Hồng giương đôi mắt trắng nhìn hấn lạnh lùng, ánh mắt không biểu lộ một ý tứ nào chứng tỏ y chịu bại.

Trái lại, ánh mắt đó ngời lên ý chí cao ngạo phi thường.

Cơ Băng Nhận mỉm cười:

-Kiếm pháp của ngươi, tuy hi hữu trong thiên hạ, song dù sao thì cái chiêu vừa rồi của ngươi còn trống quá, trải quá, vô luận là ai sử dụng chiêu đó tất phải bại. Ngươi...

Hấn quên mất là vừa rồi hấn lấy làm lạ tại sao đối phương đang nắm cái cơ tất thắng lại bỏ đi để đến đối phải bại!

Bỗng hấn biến sắc.

Hắn thấy nơi mũi kiếm của Nhất Điểm Hồng có một con rết.

Tại sa mạc không khí khô khan, loài rết vẫn sinh sống được. Rết ở đây vừa to lớn, vừa độc. Vô luận là ai, bị nó cắn rồi là chỉ còn chờ chết...

Nhất Điểm Hồng bỏ hắn, cái cơ tât thẳng để hạ sát con rết cứu mạng y?

Kỳ quái! Đánh ra chiêu kiếm là cốt giết đối phương, sắp giết được rồi lại không giết, để giết con rết cứu mạng đối phương.

Con rết bám nơi tay Cơ Băng Nhận, thay vì đâm vào yết hầu, y đảo kiếm đâm phốt qua cánh tay trúng con rết, ai cũng tưởng là y rọc mũi kiếm theo cánh tay Cơ Băng Nhận, qua cái phốt đó.

Y hất con rết khỏi cánh tay Cơ Băng Nhận, mũi kiếm mang theo con rết, y ngã xuống, con rết còn dính nơi mũi kiếm.

Tiểu Phi cũng thấy rõ như vậy.

Chàng thở dài, nhận ra Nhất Điểm Hồng là một con người quá tốt!

Tâm địa của y tốt như vậy còn Cơ Băng Nhận thì sao? Có phải hắn muốn hạ sát Nhất Điểm Hồng để diệt khẩu?

Tiểu Phi nảy sinh cái ý chờ xem Cơ Băng Nhận sẽ hành động như thế nào...

Chàng nhặt sẵn một viên sỏi, thủ nơi tay, nếu Cơ Băng Nhận hạ thủ, chàng can thiệp liền.

Cơ Băng Nhận ngậy người một lúc, đoạn từ từ nói:

-Tại sao ngươi làm thế? Ngươi không cố ý giết ta?

Nhất Điểm Hồng tuy không cử động được, vẫn còn nói được như thường.

Y lạnh lùng thốt:

-Ta có muốn giết ngươi, cũng không nỡ để ngươi chết vì con rết.

Cơ Băng Nhận ngẩng mặt lên không, bật cười ròn:

-Tốt! Tốt! Tốt!

Hắn thốt luôn một lúc hằng mười tiếng.

Hắn lấy chân hất thanh kiếm lên, đưa tay hứng rồi quành mũi kiếm như đâm vào đùi. Hắn không chịu hàm ơn ai, hắn tự đâm vào đùi để trả lại cảm tình của Nhất Điểm Hồng dành cho hắn.

Nhất Điểm Hồng lạnh lùng là thế, vẫn phải giật mình kêu lên thất thanh:

-Ngươi điên à?

Đúng lúc đó, một tiếng rẹt vang lên, một đạo kinh phong từ xa lao vút đến, rồi một tiếng coong tiếp nối, kinh phong chạm trúng thanh kiếm nơi tay Cơ Băng Nhận.

Lửa bắn tung toé, thanh kiếm vượt khỏi tay Cơ Băng Nhận văng ra xa.

Cơ Băng Nhận biến sắc lùi lại một bước, cấp tốc lấy phán quan bút do một tay cầm chung lại, mỗi tay thủ sẵn một chiếc đồng thời hét lớn:

-Ai?

Một người từ từ cười, rồi từ từ thốt:

-Cái tính khí như lửa của hai người, quả thật đáng khiếp!

Tiểu Phi xuất hiện nhặt thanh kiếm, rồi bước tới giải huyết cho Nhất Điểm Hồng.

Cơ Băng Nhận dậm chân kêu lên:

-Cuối cùng rồi người cũng đến!

Nhất Điểm Hồng cũng kêu lên:

-Cuối cùng rồi người cũng đến!

Cả hai mỗi người buông một câu như nhau, bất quá câu nói của Cơ Băng Nhận hợp lý hơn, bởi hấn đoán định là thế nào Tiểu Phi cũng tìm hấn.

Nhưng Nhất Điểm Hồng cũng nói như vậy, thế là nghĩa gì?

Tiểu Phi lấy làm lạ chưa kịp nói gì, Cơ Băng Nhận lại kêu lên:

-Người quen hấn?

Nhất Điểm Hồng cũng kêu lên:

-Người quen hấn?

Tiểu Phi mỉm cười:

-Cả hai ta đều quen! Cả hai đều là bằng hữu của ta. Cho nên người đừng lấy làm khó chịu khi hấn dành cho người một cái tình qua nhát kiếm đó. Trái lại, hấn sẽ có nhiều cơ hội bị thiên hạ làm thịt hấn, người nên tìm cách cứu nạn hấn, hơn là tìm cách hạ sát hấn.

Câu đó đương nhiên hướng về Cơ Băng Nhận.

Cơ Băng Nhận sững sờ một lúc đoạn buông gọn:

-Ừ !

Tiểu Phi tiếp:

-Còn người, làm sao người lại đến đây?

Câu đó đương nhiên hướng về Nhất Điểm Hồng, và đến đây là đến sa mạc.

Nhất Điểm Hồng lộ vẻ kinh dị, hỏi lại:

-Tại sao ta đến đây? Chứ không phải người gọi ta đến à?

Tiểu Phi và Cơ Băng Nhận cũng kinh hãi.

Tiểu Phi đưa tay vuốt vuốt chóp mũi nhếch một nụ cười khổ:

-Ta gọi người đến đây? Ta gọi người để làm gì?

Nhất Điểm Hồng cười lạnh:

-Để giết Quy Tư Vương chứ làm gì?

Thay vì kinh ngạc, Tiểu Phi trầm tụ khí giữ bình tĩnh như thường.

Chàng thấy rõ chẳng phải là một sự nhầm lẫn mà chắc chắn là bên trong sự tình có nhiều uẩn khúc. Tất cả nói lên một âm mưu, một âm mưu vô cùng thâm độc.

Chàng ngồi xuống một phiến đá bảo:

-Ngồi xuống đi, Nhất Điểm Hồng! Chúng ta thông thả nói chuyện. Sự việc này có nhiều uẩn khúc lắm?

Rồi chàng tiếp:

-Ta biết người không thích nói, vậy để ta cứ hỏi người, hỏi đến đâu, người đáp đến đó, người tránh được nói nhiều!

Nhất Điểm Hồng biến sắc:

-Uẩn khúc?... Hỏi ta?... Không lẽ người...

Tiểu Phi mỉm cười:

-Trước hết, ta hỏi người, ai đến tìm người nói rằng chính ta nhờ người làm việc ám sát Quy Tư Vương?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Từ sau ngày ta cùng người chia tay, ta cảm thấy đất Trung Nguyên không còn hấp dẫn ta nữa, ta không còn lý do gì lưu luyến lại một lãnh thổ mà đi đến đâu ta cũng thấy chán quá, cho nên ta nảy sinh cái ý ra tận vùng Quan Ngoại, kiếm khung trời xa lạ mong khuây khoả sự lòng...

Tiểu Phi biết rõ y là con người cao ngạo, sau hai lần so kiếm với chàng đều thất bại, do đó nản chí, không còn muốn lưu lại Trung thổ nên tìm ra Quan Ngoại sống cái kiếp phiêu lãng cho quên đi những chán chường trên trường tranh đấu.

Chàng nghĩ vậy song không nói ra, chỉ mỉm cười hỏi tiếp:

-Như vậy là người rời Trung Nguyên từ lâu và mới đến đây trước ta?

Nhất Điểm Hồng không đáp làm sao, chỉ tiếp nói chuyện của y:

-Ta đến đây rồi, mấy hôm sau ta phát giác ra có người theo dõi ta, ta đi đến đâu, người ấy đi đến đó, hần bám theo ta như bóng với hình.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Gã đó hần đuôi mù mới lầm người là một người để trêu vào. Gã đó hình dáng ra sao?

Tiểu Phi có cái chỗ hơn người là bất cứ trong cảnh nguy nan nào, chàng cũng giữ được bình tĩnh, chàng tỏ ra thái độ phóng khoáng, thản nhiên, nhưng chàng cũng biết rõ là người khác đâu có được như chàng?

Trong khi chàng thản nhiên thì Nhất Điểm Hồng lại khẩn trương. Để xóa nhòa sự khẩn trương nơi Nhất Điểm Hồng, chàng nói một vài câu qua loa, sau đó mới đi vào đề chính.

Quả đúng như chàng toan tính, nỗi khẩn trương nơi Nhất Điểm Hồng tan biến, y điểm một nụ cười thốt:

-Người đó rất tầm thường, chẳng có một đặc điểm gì đáng cho ta lưu ý. Hần tầm thường đến độ thấy hần rồi là chúng ta quên hần ngay, mẫu người đó đi đến đâu mà ta chẳng gặp?

Tiểu Phi thâm than, rồi nhếch nụ cười khổ:

-Diện mạo càng tầm thường thì càng dễ hành động bại hoại. Những người như thế đáng sợ lắm chứ? Nếu như ta cần đồng lõa thì chắc chắn là ta chọn mẫu người đó, dễ làm cộng sự viên trong âm mưu bí hiểm.

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Lúc đó ta không muốn sanh sự, nhưng hấn cứ bám theo ta mãi, cuối cùng ta cũng phải bực. Sau hai ngày bị theo sát như vậy, ta không chịu nổi nữa định chạm mặt hấn để hỏi lý do. Ngờ đâu ta chưa tìm đến hấn, hấn lại tìm đến ta trước.

Tiểu Phi kêu lên:

-A!

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Hấn hỏi ta: Các hạ là Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng? Ta không biết hấn có ý tứ gì, chỉ gật đầu. Hấn bảo hấn là bằng hữu của người, hấn cần tìm gặp ta.

Tiểu Phi cười nhẹ:

-Hấn cũng bảo luôn là ta chờ người hành thích Quy Tư Vương?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Đúng vậy! Hấn nói: Quy Tư Vương hại dân hại nước, Đạo Soái Lưu Hương có ý diệt trừ lão, song vì bận việc nên không thể ra tay, nên cần nhờ ta giúp việc đó.

Tiểu Phi hỏi:

-Người tin ngay bằng lời?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Ta không tin ngay, hấn nói thêm một câu ta không còn nghi ngờ gì nữa.

Tiểu Phi trố mắt:

-Hấn nói như thế nào?

Nhất Điểm Hồng trầm ngâm một chút từ từ thốt:

-Hấn nói: Đạo Soái Lưu Hương xem các hạ như một bằng hữu tốt, cho nên mới nhờ các hạ làm việc đó. Hà huống đại trượng phu ân oán phải phân minh, các hạ lẽ nào lại quên cái ơn tha chết cho các hạ ngày nào?

Tiểu Phi cười khỏ:

-Người có thể tin được là ta nói một câu như vậy à?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Ta biết là người chẳng bao giờ đem sự việc giữa chúng ta truyền bá khắp nơi, nhưng ta nghĩ có thể là người có nói như vậy, chứ nếu không thì làm sao hấn biết?

Tiểu Phi giật mình:

-Người nói đúng đấy! Trên giang hồ không mấy ai biết được sự việc giữa chúng ta. Mà cũng chẳng ai biết được là chúng ta vì có đánh nhau mới trở thành bằng hữu!

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Chính ta đây mà chẳng biết được gì cả!

Nhất Điểm Hồng lại tiếp:

-Hà huống các chức nghiệp của ta là giết người. Nếu hấn cần kẻ giết người thì hấn cứ mang vàng bạc đến thuê ta, cần gì phải lừa ta? Trừ ra, hấn biết được là ta đã đổi nghề. Nhưng...

Tiểu Phi chặn lời:

-Trên thế gian biết được người đổi nghề, thiết tưởng chẳng có mấy người!

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Đúng vậy!

Tiểu Phi thở dài:

-Nếu ta ở vào địa vị người chắc chắn là ta cũng tin như người.

Cơ Bằng Nhận vụt hỏi:

-Thực sự có bao nhiêu người biết được mối quan hệ của các người?

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Nam Cung Linh, Vô Hoa, Dung Nhi và Hắc Trân Châu. Bốn người thôi!

Cơ Bằng Nhận mơ màng:

-Nam Cung Linh và Vô Hoa đã chết. Dung Nhi thì không thể làm một việc như vậy. Cho nên...

Hắn ngưng câu nói, nhìn sững Tiểu Phi.

Tiểu Phi lại thở dài mấy lượt:

-Suy ra, chỉ còn một Hắc Trân Châu. Không lẽ Hắc Trân Châu có nhúng tay vào vụ phản thần Quy Tư quốc mưu sát Quy Tư Vương. Không lẽ hắn là người chủ sự?

Cơ Bằng Nhận từ từ thốt:

-Chúng ta đều biết là có người Hán tiếp tay bọn phản thần Quy Tư quốc, nhưng người Hán lại dám phát động một sự soán nghịch một quốc gia lạ, thì việc làm đó chẳng phải dễ dàng gì. Trừ ra người Hán đó rất có thế lực tại đây, nếu không thì dù sự giúp sức của y có mang lại kết quả hoàn toàn, cũng không làm sao y sống sót nổi sau lúc thành công!

Hắn không nói nữa, song Tiểu Phi và Nhất Điểm Hồng cũng hiểu là hắn muốn nói gì.

Bởi tại sa mạc, còn ai có thế lực hơn Sa Mạc Vương? Và con trai của Sa Mạc Vương là Hắc Trân Châu lại là người đang được họ chú ý, thì nếu đúng là Hắc Trân Châu có nhúng tay vào vụ, kể ra cũng chẳng phải là việc lạ lùng gì!

Một lúc sau, Tiểu Phi hỏi:

-Người ấy hiện giờ ở đâu?

Nhất Điểm Hồng đáp:

-Hắn cùng ta rời Trung Thổ ra đến Quan Ngoại rồi hắn lập tức ly khai ta, hắn nói hắn đi tìm người. Từ phút giây đó, ta luôn luôn được người hộ tống ở mỗi chặng đường, cuối cùng rồi ta đến nơi này. Những người hộ tống ta là sứ giả của Quy Tư quốc.

Tiểu Phi lại hỏi:

-Tại nơi đây, người đã gặp những ai?

Nhất Điểm Hồng suy nghĩ một chút:

-Hai đại thần xứ Quy Tư có chức phận cực cao, họ là người phụ trách giúp ân vương chăm dân trị nước.

Tiểu Phi cau mày:

-Có một người Hán chứ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Phải. Song người đó chẳng phải là Hắc Trân Châu.

Tiểu Phi hỏi tiếp:

-Người đó là ai? Hoặc y có hình dáng như thế nào?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Y tên là Ngô Cúc Hiên, nghe nói là một bậc văn võ kiêm toàn, mưu trí hơn người, nhưng theo ta nhận xét thì y là người khó chịu nhất, đầu thì đầu lang, mắt thì mắt chuột, không ai thích gần y dù chỉ trong một phút giây nếu không bị bắt buộc.

Tiểu Phi thở dài:

-Chính y muốn làm như vậy đó, khi người ta không thích gần y thì y đỡ phải giữ mình quá độ, đỡ phải dè dặt từng phút từng giây. Có như vậy y mới che dấu được hành tung dễ dàng, không phí công lắm. Cái vẻ khó chịu của y là lá bùa hộ mạng của y đó.

Cơ Băng Nhạn thốt:

-Phải! Người ta cảm thấy khó chịu khi gần y, thì đương nhiên chẳng ai chịu nhìn y lâu, và biết đâu y không dùng thuật cải sửa dung mạo? Cũng nhờ thế mà chưa ai khám phá ra dung mạo giả của y chẳng?

Tiểu Phi hỏi:

-Ngôi lều của y đã được dời đi trong đêm rồi phải không?

Nhất Điểm Hồng cùng Cơ băng Nhạn đồng đáp:

-Phải!

Tiểu Phi lại hỏi:

-Biết họ đi đâu chẳng?

Nhất Điểm Hồng tiếp:

-Họ đến một nơi không cách đây xa lắm, nơi đó là một khách sạn tại sa mạc, do một đại đạo khai thác. Gã đại đạo đó có ngoại hiệu là Bán Thiên Phong, chừng như có cấu kết với họ.

Tiểu Phi trầm ngâm một lúc:

-Chắc là trong vòng một vài ngày chúng vẫn còn ở đó chứ?

Nhất Điểm Hồng gật đầu:

-Có thể là vậy. Và bây giờ chúng ta đến đó, làm thịt chúng đã!

Cơ Băng Nhạn lạnh lùng:

-Giết chúng là điều rất dễ, song nếu chúng không phải là những tay đầu não, thì mình làm vậy e bất lợi, bởi đâu sở sẽ hoảng sợ, càng chạy xa hơn!

Tiểu Phi tiếp:

-Hà huống chúng có thể hiểu là sự tình đã bị khám phá ra rồi! Sở dĩ chúng dám để cho người đến gặp chúng là vì chúng có chỗ dựa mạnh mẽ, chúng không ngại.

Nhất Điểm Hồng cau mày:

-Có chỗ dựa?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải! Cái chỗ dựa của chúng có liên quan đến ta. Người biết không, ba vị bằng hữu của ta hiện ở trong tay chúng!

Rồi chàng mỉm cười tiếp:

-Ta đến sa mạc, là vì ba vị bằng hữu do chúng quản thúc, ngờ đâu đến đây rồi, việc chồng việc, ngoài công việc riêng của ta, lại còn cái việc của Quy Tư quốc. Đúng là một cái vạ gió. Thành ra, ta luôn luôn phải cẩn thận.

Cơ Bằng Nhận lạnh lùng:

-Biết đâu, người đó thỉnh vị nhân huynh này đến sa mạc, để gián tiếp cảnh cáo người, giả như người lơ đi việc của họ thì họ cũng nường tay cho người.

Tiểu Phi lắc đầu:

-Giả như họ muốn cảnh cáo ta, thì họ cứ bảo Dung Nhi gửi cho ta một phong thư, như vậy rất tiện, cớ sao họ phải dùng tâm cơ dàn cảnh phiền phức như thế này?

Cơ Bằng Nhận trầm ngâm một chút:

-Người có lý. Ta chẳng hiểu họ dàn cảnh với Nhất Điểm Hồng để làm gì, bởi một khi người và Nhất Điểm Hồng gặp nhau rồi thì cái do họ đưa ra phải bị khám phá, và như vậy họ có thu hoạch được gì thiết thực đâu?

Tiểu Phi suy nghĩ rất lâu:

-Có lẽ họ chưa biết mình đang làm cái việc bảo vệ Quy Tư Vương. Thì chính chúng ta đây, ba hôm trước cũng có biết đâu là mình sẽ gặp Quy Tư Vương?

Cơ Bằng Nhận lặng thinh.

Tiểu Phi lại tiếp:

-Người ta nói rằng dù mạnh, cũng phải ngán sợ con rồng khi rồng lọt vào địa phương của rồng. Đối phương nắm được cả thiên thời, địa lợi, còn chúng ta chẳng có một phương tiện nhỏ mọn, bất quá...

Cơ Bằng Nhận chặn lời:

-Bất quá, chúng ta nhận ra được chúng, trong khi chúng chưa nhận ra chúng ta!

Tiểu Phi gật đầu:

-Y chúng chưa biết mặt bọn mình, chưa biết hành tung của mình, nên chúng đã thất bại một lần rồi. Bây giờ mình chỉ còn có cách là lợi dụng gấp cái lợi đó, để hành động trước khi Hắc Trân Châu đến nơi. Nếu chần chờ mai hấn đến kịp thời, thì mọi việc gần như vô vọng.

Cơ Bằng Nhận hỏi:

-Người định thừa lúc Hắc Trân Châu chưa đến, mình làm một cuộc do thám tại sa mạc khách sạn?

Tiểu Phi gật đầu:

-Phải!

Nhất Điểm Hồng thở dài:

-Có dịp là phải chụp liền, đi được là nên đi gấp, bất quá...

Chàng dừng lại một chút, trầm giọng tiếp:

-Hiện tại chúng ta chẳng những phải đối phó với họ, mà lại còn lo đương đầu với Thạch Quan ếm, chúng ta chẳng khác nào hai đầu đều bị địch chặn, nếu không thận trọng thì sẽ mất mạng đấy.

Cơ Bằng Nhận thừa hiểu tâm tánh của người bằng hữu, nên chẳng lấy làm lạ về sự lo ngại của Tiểu Phi.

Nhưng Nhất Điểm Hồng thì chẳng hiểu chàng có ý tứ gì nên do dự vội hỏi:

-Người muốn...

Tiểu Phi thốt:

-Dù họ không biết mặt bọn mình, song bỗng nhiên có hai người lạ mặt xuất hiện bên cạnh họ, họ phải nghi ngờ, họ theo dõi. Và như vậy mình làm sao hoạt động được, không nói là rất có thể họ tìm cách hại ngầm bọn mình!

Chàng lại thở dài mấy tiếng, tiếp:

-Tuy nhiên, nếu hai người lạ mặt đó là...

Nhất Điểm Hồng chặn lời:

-Là bằng hữu của Nhất Điểm Hồng? Chúng biết vậy sẽ không dám động thủ?

Tiểu Phi cười khỏ:

-Nhưng Trung Nguyên Nhất Điểm Hồng xưa nay là con người thích đơn độc, đi đứng một mình, hành sự một mình, có lẽ nào bỗng nhiên vừa đến sa mạc, một nơi vắng vẻ hoang đại, lại có ngay hai bằng hữu?

Nhất Điểm Hồng sững sờ.

Lâu lắm y thốt:

-Đúng vậy. ở tại quê nhà, người đông như biển ta còn không có lấy một bằng hữu thì làm sao tại vùng cát trắng bao la này lại có một lúc đến hai bằng hữu.

Trước kia, khi còn tại Trung Nguyên, y nói câu đó với vẻ cao ngạo, vì y nghĩ rằng trên thế gian chẳng có ai xứng đáng cho y kết giao bằng hữu.

Giờ đây y nói câu đó với giọng buồn thảm làm sao!

Thì ra con người dù tâm tánh cao ngạo thế nào cũng không chịu nổi cảnh đơn độc lâu dài.

Cơ Bằng Nhận nhìn y một thoáng, đoạn thốt:

-Bằng hữu càng ít càng có lợi chứ! Mà dù chẳng có bằng hữu thiết tưởng chẳng sao!

Nhất Điểm Hồng nhìn sang Cơ bằng Nhận, miệng không cười song mắt cười.

Tiểu Phi vỗ tay reo lên:

-Với cái tật của hai người, ta đoán chắc chắn trước sau gì hai người cũng trở thành đôi bằng hữu tử sanh. Dù các người có chui xuống đất mà trốn nhau, cái tình bằng hữu cũng vẫn buộc chặt các người như thường.

Chàng vỗ tay lên vai cả hai trầm giọng tiếp:

-Hiện tại chúng ta không thể mạo hiểm đến tận sa mạc khách sạn, mà cũng chẳng dám mạo nhận là bằng hữu của Nhất Điểm Hồng thì...

Giọng nói vẫn còn tiếp tục nhưng từ từ nhỏ đến độ không nghe rõ, bất quá chỉ thấy đôi môi mấp máy.

oOo

Chánh ngộ.

Tại sa mạc vào giờ ngộ, con người như hấp hối.

Ai ai cũng sợ giờ đó, nhưng lạ làm sao có mấy con lạc đà đứng đỉnh bước đi dưới ánh nắng như thiêu đốt.

Lạc đà được gọi là những con thuyền sa mạc, chẳng mệt nhọc gì, song người trên mình lạc đà đâu có cái sức chịu đựng của con vật phải ngất ngư dưới ánh nắng đó.

Những người ngồi trên lưng lạc đà, môi khô, mắt đỏ, họ gần như mất hết trí giác, họ chỉ mơ có một điều là: nước!

Bỗng từ xa xa, một đợt khói cuộn lên không trung.

Bọn người đó vụt sáng mắt lên, niềm hân hoan trở lại nhanh chóng nơi gương mặt.

Có khói, là có người, mà nơi nào có người lại chẳng có nước?

-----oOo-----